

Nagy Károly Zsolt | **Böjt album**

Lektorálta:
Lapis József, PhD

Szikszai György imádságai a *Keresztyéni tanítások és imádságok* 1932-ben a Sylvester Irodalmi és Nyomdai Rt-nél megjelent kiadásából származnak.

Az album 2026-ban az Imádság évében került kiadásra az MRE Missziói Szolgálat támogatásával.

Felelős kiadó:
Magyarországi Református Egyház

© Nagy Károly Zsolt, 2026
© Magyarországi Református Egyház, 2026

ISBN 978-615-5834-34-9

www.nkzs.hu
<https://misszioiszolgalat.reformatus.hu>

A böjt album

egy képekkel kísért szemlélődő imádság – vagy inkább képek imádsággal kísért füzére. A könyv 2025 nagyböjtjén született, a megállás, a magamra és dolgaimra való rátekintés közhelyes, mégis szorongató szükségéből. Hosszú ideje közel állnak hozzám Szikszai György 18. századi imádságai, így most is ezeket vettem elő. Olyan imádságokat kerestem, melyek egyrészt rólam és belőlem szóltak, másrészt illeszkedtek a nagyböjti vasárnapok introitusaihoz, az adott hét témájához. Az olvasó számára ebből talán egyértelmű, hogy ebben a gyakorlatban összekapcsoltam a református és a római katolikus tradíciót – melyek tapasztalataim szerint nem állnak annyira távol egymástól, amennyire gondoljuk, vagy néha szeretnénk. Egy hétig a kiválasztott Szikszai-imádság vezette a gondolataimat. Minden nap többször is elővettem ezeket a szövegeket, hol imádkozva, hol értelmezve, hol csak ízelve a szavakat, és minden nap más-más gondolata, szófordulata vált fontossá számomra az adott szövegnek.

Ehhez a kontemplatív imaformához tulajdonképpen spontán kapcsolódott a fényképezés. Minden nap gyalog tettem meg az otthonom és a munkahelyem közti, szinte pontosan egy kilométeres utat – mely

történetesen a református temetőn visz keresztül –, oda és vissza. Ez a magányos idő sokszor adott teret a gondolkodásra, de arra is, hogy a séta alkalmával tanuljak jelen lenni az életemben, vagy különösen így tavasz idején az ébredő természetben, megélve azt, ami történik bennem és körülöttem. A képek tehát, néhány kivétellel, mindennapjaim apró magán-univerzumában születtek. Az első pár nap után azt tapasztaltam, hogy a bennem kavargó imaszavak hatással vannak arra, amit és ahogyan meglátok a körülöttem lévő világból – és viszont: a látvány a szavakon keresztül telik meg értelemmel, és formálódik képpé. A képek és imádságok egyre szorosabban kapcsolódtak össze, viszonyuk azonban nem illusztratív lett: sokszor inkább kontrasztokban, kérdésekben, sejtésekben, rácsodálkozásokban vannak jelen egymásban. Ezek a szálak és dinamikák vezettek végül el a hét záró imádságaihoz.

Ez volt az én utam, de a beszámolóm, ez az album talán másokat is segíthet, vezethet személyes útjukon. A képek ebből a szemlélődésből születtek, és elsősorban arra jók, hogy a szemlélődő imádságban napról napra előttünk legyenek, mint afféle kiindulópontok, melyekből az olvasó saját világa, környezete felé fordulhat. Kontemplatív képekről van szó,

melyek nem biztos, hogy első látásra megadják magukat, inkább az olvasás attitűdjét igénylik, azt, hogy elemeiket szinte mint egy szöveg szavait, gondolatait vizsgáljuk, egymással összevetve, az egész felületet bejárva szemünkkel.

A képek és szövegfoszlányok párbeszédre hívnak, s miközben a kapcsolatot keressük köztük, a keresésünk Istennel folytatott párbeszéddé, imádsággá formálódhat. A párbeszéd itt komolyan vehető. Az album használatra készült, arra, hogy az olvasó a képek melletti szöveges oldalakra az enyémei mellé a saját reflexióit, gondolatait, imaszavait is leírja, kijelölve azokat az útjelzőket, melyek a hét végi saját imádsághoz vezethetnek. A képek ugyanolyan hétköznapiak, töredékesek vagy néhol zavarba ejtőek, mint a szavak. Nem baj, ha ezekben Isten-kapcsolatunk töredékességét is felismerjük.

l.

**Imádság, melyben a keresztyén ember
azért esedezik, hogy az Isten
szakassza el őt e világtól**

Irgalmas jó Isten!
Mily nagy a Te jóvoltod ebben is,
hogy az embereknek e földön alkalmas
lakóhelyet készítettél,
hogy ennek javaival élven Téged dicsőítsenek,
s örök boldogságukat munkálják;
és minekutána e világon bizonyos időt
eltöltenek, egy napon a Veled való boldog
egyességre eljussanak és örökké boldogok
legyenek
a jövőendő életben!

De óh emberi megromlott szív!
Mily gonoszul elfordítja
a Te kegyelmes jó célotat
a maga veszedelmére,
amidőn úgy a földhöz ragad,
hogy az örök életről, amelyre teremtetett,
elfelejtkezik;
úgy viseli magát,
mintha e világ örökkévaló lakóhelye volna:
fut, fárad, epekedik, sőt vétkezik a földi
jókért,
az egy szükséges dolgot pedig,
tudniillik idvességének munkáját elmulasztja.

Szakaszd el, oh én Istenem, az én szívemet
a világnak ilyen vétkes és veszedelmes
szeretetétől.

Ismertesd meg valójában énvelem
a világi dolgoknak hiábavalóságát,
sőt ártalmas és veszedelmes voltát,
és azoktól emeld fel
kívánságomat és szeretetemet
a mennyeiekre és örökkévalókra.
Adjad, hogy illendőképen meggondolhassam
és mindenkor elmémben tarthassam,
hogy kevés idő múlva
elmúlik ez a világi élet mint a pára;
hogy ennek mind javai mind gonoszai
elenyésznek mint a füst és az álom,
és hogy a jövőendő élet és annak mind javai,
mind gonoszai végtelenek és
változhatatlanok lesznek,
hogy így mindenkor eleibe tegyem az
örökkévalót a mulandónak, a valóságot az
árnyéknak és hiábavalóságnak.

Serkents és segíts engem, óh Uram,
hogy e rövid árnyék-életemet arra a fővégre
és célra fordítsam, amelyre adtad azt nekem.
Ne engedjed, hogy azt egészen a világi
hiábavalóságok körül töltssem el,
hanem ez legyen mindenkor az én főcélom,
igyekezetem és kívánságom, hogy ez életben
a Te dicsőségedre lehessek,
ez élet után pedig a mennyországba
mehessek.

Tartóztass engem az olyan rendkívüli szorgalmatosságtól, mely miatt a Te szolgálatodnak és az én idvességemnek nagy munkáját félre vetném vagy nagy fogyatkozással folytatnám.

Ne engedj soha semmi világi jót oly felettébb megszeretnem, semmi világi gonosztól oly felettébb megijednem, hogy a miatt a Te megbánásodra vetemedném.

Adj kegyelmet arra is, hogy e világ gonosz példáinak, szokásinak és csalogatásainak mindenkor bátor szívvel ellenük állhassak, hogy azok által gonoszra ne vonattassam.

Igazgass a Te Szent Lelkessel, hogy midőn a világ fiaival társalkodnom kell is, azoknak gonosz szokásaitól és cselekedetétől tisztán tarthassam magamat, hogy ne legyek részes az ő bűneikben. Ne engedjed, hogy az ő maguk viseléseknek és cselekedeteknek módjait megszeressem és kövessem, hanem mindenkor azon a jó úton hordozz engem, mely Teelőtted kedves és Tehozzád vezet.

Cselekedjed végezetre,
és vidd véghez azt én bennem

a Te drága kegyelmed által,
hogy nemcsak világi javaim nélkül el lenni,
hanem életemet is letenni kész legyek,
midőn Te úgy akarod,
tudván, hogy a Te akaratod mindenkor jó,
szent és tökéletes.

Add meg ezeket nékem,
óh nagykegyelmű Úr Isten,
és vigyed nagyobb-nagyobb tökéletességre,
hogy elszakadván szívem e világtól,
úgy éljek ebben, mint jövevény és bujdosó,
várván oly várost, melynek fundamentoma
van és igyekeztven a mennyei Jeruzsálem
felé, ahová egy napon e bujdosásnak földéből
boldogul el is juthassak
a Jézus Krisztus által.

Ámen.

1.

szakaszd
el
az
én
szívemet

2.

fut,
fárad,
epekedik

3.

úgy
a
földhöz
ragad

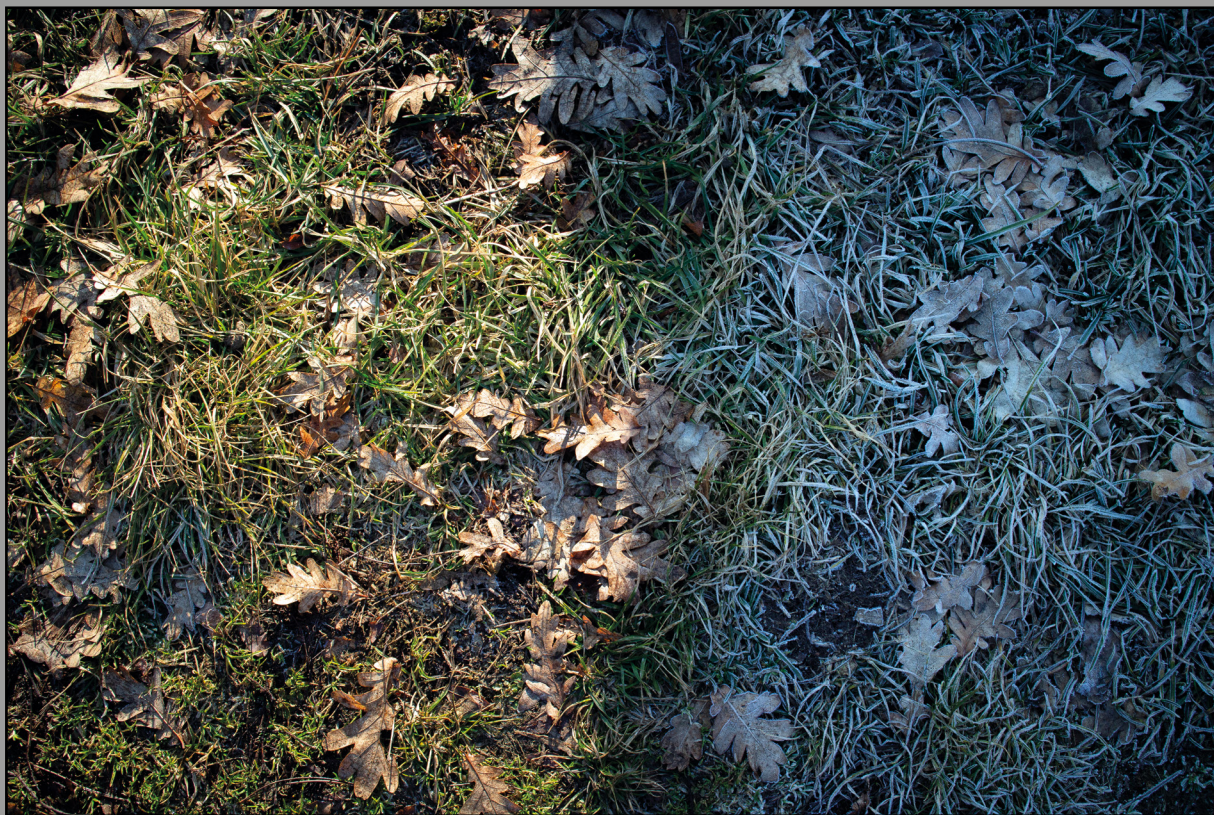
4.

emeld
fel
kívánságomat

5.

elmúlik
ez
a
világi
élet
mint
a
pára

6.

a
Te
dicsőségedre
lehessek

I. Invocabit

**„Segítségül hív engem,
ezért meghallgatom őt...”**

(Zsolt 91,15)

Szerető Istenem!
Szeretetedből szeretetre alkottál engem,
Lelkedből vettem lélegzetet,
létedből lettem létező.
Megosztottad velem magadat,
hogy én is megosszalak másokkal Téged,
és megcsillanjon rajtunk a Te dicsőséged.

De porból formáltál
s lelkem ehhez a porhoz tapad.
Kavarog körülöttem is,
kavargok én is a porral,
kerget és kergetem.
Lelkem már nem lát tovább,
fut,
fárad,
epekedik utána,
bár szinte levegőt sem kapok tőle.
Szemembe megy, könnyezem.
Arcom már sár borítja,
tekintetem a föld felé húzza.
Létem már úgy hozzá ragad,
mintha más nem is lenne,
csak az, ami látható, s amitől nem látok.
Megtelt a szám is vele,
mintha port ennék, mint a kígyó,
s már csak ezt kívánom.

Emeld fel kívánságomat!

Szakaszd el az én szívemet a portól,
szárítsd fel arcomról a könnyet,
ahogy felszárítja a nap melege a fű harmatját,
és elmúlik, mint a pára!

Nyisd meg újra előttem jelenlétedet,
hogy létemmel a Te dicsőségedre lehessek!

||.

**Imádság, melyben a keresztyén ember
bánkodik Isten előtt a felebaráti szeretettel
ellenkező cselekedetein, és esedezik, hogy
plántálja be és nevelje az ő szívében az igaz
felebaráti szeretetet**

Oh könyörülő Isten, aki nagy szeretettel
elszenvedsz minket és sokképen jól teszel
mivelünk; de azt is meghagytad, hogy
amiképen Te minket szeretsz, azonképen mi
is szeressük felebarátainkat! Jaj, mily sok
fogyatkozást találok magamban e részben is!
Mily sokképen ellenkeztek s ellenkeznek még
most is sokszor a felebaráti igaz szeretettel
indulatim és cselekedeteim! Bemutatom
Szent Felségednek ezt az én nagy lelki
nyavalyámat, hogy orvosságát találjam
Tenálad; Elődbe teszem ezt az én nagy
fogyatkozásomat, hogy kegyelmet nyerjek
Tetőled annak jobbítására.

Ha megvizsgálom az én felebarátimhoz
való magam viselését, lelkem fájdalmával
úgy találom, hogy sokszor rossz indulatok
származtak és származnak énbennem az én
felebarátim ellen. Sokszor, ha külsőképen
szeretetet mutattam is azokhoz, de szívem
ellenkezőképen gondolkozott.
Mikor előmenetelüket és jó szerencséjüket
látom, nehezen tartóztathatom magamat,
hogy neheztelő szemekkel ne nézzem
és ne irigyeljem; az ő nyomorúságuk és
szerencsétlenségük pedig elégszer titkos
örömet szerzett és szerez

énnekem. Igen hajlandó voltam azoknak
boldogságát és előmenetelét, amennyire
lehetett, akadályoztatni; szerencsétlenségét,
kárát, gyalázatját nevelni és öregbíteni.
Hajlandó voltam s vagyok perbe
szállani és alávaló dolgokért haragban s
békételenségben élni azokkal. Hajlandó
voltam s vagyok azoknak becsülete ellen
szólani, azoknak beszédit, cselekedetit és
magok viselését bizonytalan jelekből rosszra
magyarázni. Hajlandó voltam s vagyok az én
szolgálatomat és segítségemet megvonni,
s megtagadni azoktól az ő szükségikben és
fogyatkozásikban.

Istenem! Istenem!
Hát nyilvánvaló ellenségimhez,
rosszakaróimhoz, megbántóimhoz hogy
viseltem magamat? Mily sokszor felgerjedtem
mérges beszédekre, néha szitkokra és átkokra
is kifakadtam azok ellen. Mily hajlandó vagyok
a gonoszért gonosszal fizetni vissza, és a
bosszúságért bosszút állani!

Ellenben, mily távol vagyok attól, hogy
a gonoszért jóval fizessek, és hogy a
bosszúságtételeket csendességgel,
békétüréssel szenvedjem!

Mily idegen vagyok attól is, hogy azokért imádkozzam és hogy jót kívánjak azokra Tetőled.

Óh könyörülő szent Isten! Meg kell ebből keservesen ismernem az én nagy lelki romlottságomat és a Te szeretettedben s az én keresztyénségemben való nagy fogyatkozásomat. Megaláztatván azért magamat Teelőtted, bocsánatot kérek a Jézus Krisztus nevében és alázatosan könyörgök: jobbítsad ezt az én romlottságomat, gyógyítsad ezt az én lelki nyavalyámat, pótoljad e nagy fogyatkozásomat a Te kegyelmed által. Plántáld be az én szívembe, és neveljed s öregbítsed abban az olyan felebaráti és atyafiúi igaz szeretetet, aminőt kívánsz a Te híveidtől.

Evégre szaggass ki énbőlölem minden képmutatást, irigységet, haragot, gyűlölséget, bosszúállást, a mások kárán való örömet, boldogságán való szomorúságot és minden egyéb indulatot, mely az atyafiúi szeretettel ellenkezik: ellenben szerezz és nevelj bennem igazszívűséget, szelídséget, csendességet, tűrést, békességekövetést, segítségre és szolgálatra való készséget, engedelmességet,

könyörületességet és az igaz atyafiúi szeretetnek egyéb indulatit.

És mikor ellenségem, rosszakaróm üldöz, szidalmaz, gyaláz engem, adj nékem erőt és kegyelmet, hogy csendességben bírhassem az én lelkemet, senkit ne fenyegetsek, senkit ne átkozzak, senkin bosszút ne álljak, bosszút állani se kívánjak, hanem a gonoszt csendességgel és tűréssel győzhessem meg.

Adjad, hogy mindenkor szemem előtt forogjon a Te csodálatos nagy szeretetted, mellyel viseltetted mihozzánk, midőn még ellenséged voltunk és a Te szent Fiadnak, az én Megváltómnak csodálatos szerelme, mellyel ellenségiért könyörgött, azokkal jól tett, sőt azokért meghalt: hogy annak meggondolása által az én felebarátimhoz, nemcsak jóakaró, hanem ellenséges felebarátimhoz is az igaz és valóságos szeretetre hathatósan indítottam és ösztönöztessem; amely azután bizonyságul legyen nékem afelől, hogy én a Jézusnak igaz tanítványa vagyok, az Ő szeretetében élek és az Ő jutalmának is részese leszek, akinek nevében hallgass meg engem ezekben.

Ámen.

8.

szeretettel
elszenvedsz

9.

mutatom
neked

10.

ha
megvizsgálom

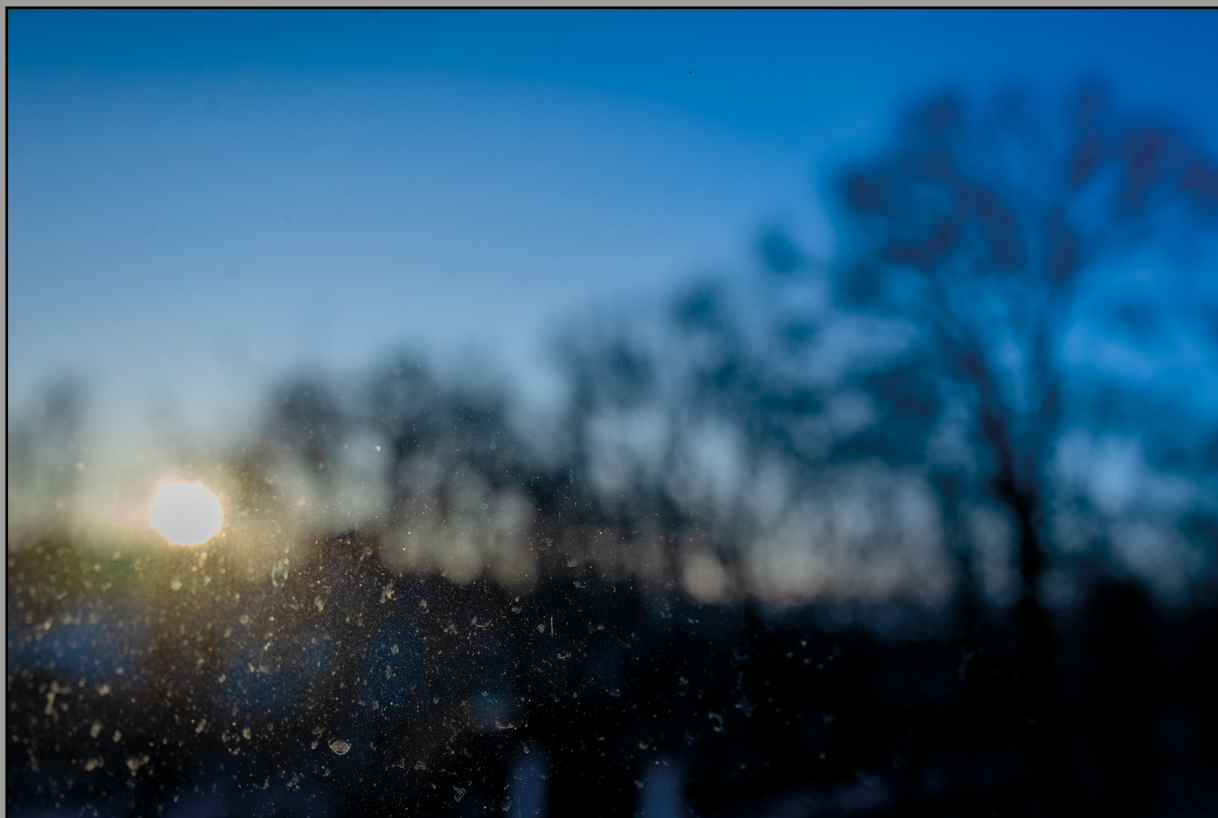
11.

törd
le

12.

mindenkor
szemem
előtt

13.

idegen
vagyok

II. Reminiscere

**„Emlékezzél meg, Uram,
könyörületedről és irgalmadról,
hisz azok öröktől valók!”**

(Zsolt 25,6)

Könyörület Istene,
Fiad által fiadnak nevezél,
holott idegen voltam,
s ha megvizsgálom életemet,
kísért ez az idegenség ma is.
De lásd,
megmutatom neked, aki vagyok.
Mutasd meg Te is nekem magad,
hogy ne legyünk egymás előtt lepelbe
burkolódzó idegenek!

Tükör vagy.
Benned magamat látom.
Mindenkor szemem előtt vagy, k
özel jössz hozzám.
Közelségünk szenvedés,
de Te szeretettel elszenvedsz engem.

Fiadnak nevezél,
magamban Téged látlak.
De nem tudok a könyörület embere lenni,
bár tükör vagy, és benned látom azokat is,
akik körülvesznek engem, mint...

Testedből való testeim,
véredből való véreim,

de szemem még nem a Te szemed,
így bár tükör vagy,
de még e tükör által is csak homályosan látok.

Törd le,
ami elválaszt tőlük,
hogy színről színre láthassalak,
és ne legyünk többé idegenek!

|||. .

Imádság, melyben a keresztyén ember azért esedezik, hogy az Isten vezérelje őt a jó úton

Elfogyhatatlan kegyelmű szent Úr Isten!
Áldott légy, hogy megmutattad nekünk az utat,
amelyen járván boldogok lehetünk; nemcsak,
hanem annakfelette kész is vagy minket azon
vezetni, hogy el ne tévelyedjünk,
támogatni, hogy el ne essünk,
őrizni, hogy rossz útra ne térjünk és el ne
vesszünk. Nem is lehet különben sem a
rossz utat elkerülnünk és a veszedelemtől
megmenekednünk, sem a jó úton járnunk és az
örök életbe jutnunk,
hanem egyedül a Te kegyelmednek
és Szent Lelkednek vezérlése,
oltalmazása és megtartása által.

Én is azért a mennyországba kívánczó
és igyekező többi hívő bűnös között,
ismervén az én nagy erőtlenségemet és
tehetetlenségemet, folyamodom Tehozzád és
szívemnek teljes indulatából esedezem:
vezérelj engemet a Te tanácsoddal
az örök élet felé.

Látod, óh Uram, jobban mint én,
mily sokféle hitetés és kísértés ostromol
engem, mily sok akadály és ellenség áll előmben
az örökkévalóság felé való utazásomban.

A Sátán az ő sokféle álnokságával,
a világ az ő gonosz példáival és csalárd
javaival,

a test az ő gonosz indulatival és kívánságival
szüntelen a széles utat javalják
és arra vonni nagy erővel igyekeznek:
de jaj, a veszedelemre visz az!

Állj mellém azért, én Istenem,
erősíts meg ezek ellen és ne engedjed,
hogy a veszedelem útjára ragadhassanak.
Őrizz az eltévelyedés ellen,
segélj az elesés ellen,
oltalmaz és ments meg minden gonosztól.
Néked adom át magamat egészen.
A Te kegyelmed és Szent Lelked által,
a Te jótetszésed szerint bírij és igazgass
engem, tarts meg a hitnek és kegyességnek
jó útján mind végig és adj azon olyan
boldog előmenetelt, hogy annak végén
megtalálhassam az örök életet.

Ne távozzál el, óh Isten, én tőlem,
midőn az én erőtlenségem és romlottságom
miatt nem akarok mindjárt arra menni, amerre
vezetni akarsz, és ne hagyj engem magamra,
hanem a Te vezérlésedet tegyed hathatossá
énbennem.

Adjad nékem azt a keresztyéni eszességet,
mely engem vigyázóvá tesz minden
cselekedetemre, minden tisztetemre, minden

kísértésemre, a Sátánnak, a világnak és a
testnek minden incselkedésére nézve,
hogymeg ne csalattassam.

Véds be mind jobban-jobban
a Te félelmedet
az én szívembe,
mely engem arra bírjon mindenkor,
hogya Te jó Lelkednek indításit kövessék
és a Te szent beszédednek vezérlése
szerint rendeljem életemet és minden
cselekedetimet.

Végre, midőn a halál völgyére le kell mennem,
akkor is fogd meg
a Te kegyelmednek kezével
az én kezemet
és ezen a sötét és félelmes völgyön
vezess engem mint erőtelen,
de Tebenned bízó
és Tehozzád kívánczó hívő bűnös embert.

Sehol se hagyj el engem;
sehol se engedj elmaradni Tetőled:
hadd jussak el a Te kegyelmes vezérlésed alatt
a mennyei boldogságba,
ahol a Te énírántam való csodálatos
tanácsodat, énfelőlem való kegyes
gondolatodat,

és énérettem való kegyelmes cselekedetidet
mind örökké csodáljam,
imádjam és dicsőítsem
a Jézus Krisztus által.

Ámen.

15.

megmutattad
nekünk
az
utat

16.

állj
mellém

17.

erőtlenségemet
és
tehetetlenségemet

18.

kívánczó
és
igyekező

19.

erősíts
meg

20.

az
örök
élet
felé

III. Oculi

**„Szemem az Úrra néz szüntelen,
mert ő szabadítja ki lábam a csapdából.”**

(Zsolt 25,15)

Kívánczó szemem rád néz szüntelen,
de csak erőtlenségemet látom.
Az örök élet felé igyekszem,
s bár megmutattad az utat,
mégis csapdától csapdáig vergődöm,
és csak tehetetlenségemet tudom
neked felmutatni.

Hogyan szabadítod ki létemet abból,
ami fogva tart?

Állj mellém,
mert ha itt vagy,
az áthatolhatatlan rengeteg
ölelő fészekké válik!
Jelenléted ajtaját
belülről nyisd meg előttem,
s engedj hozzád lépnem!
Fogd meg kegyelmed kezével kezemet,
erősíts meg,
és épülj egybe templomom köveivel!
Sehol se hagyj el engem,
és sehol se engedj elmaradni tőled,
mert csak benned
érkezhetem el
hozzád!

IV.

Imádság, melyben a keresztyén ember Szent Lélekért esedezik

Úr Isten, mennyei szent Atyám! Én, te
alázatos, szegény szolgád (szolgálód), bűnös
fiad (leányod) járulok Tehozzád és esedezem a
legszükségesebb ajándékért: a Szentlélekért,
akit kegyelmesen megígértél azoknak,
akik kérik Tetőled.

Oh mily nagy szükségem van nekem erre a jó
vezérlőre, igazgatóra, tanítóra, megszentelőre
és vigasztalóra e világnak sok tévelygése,
nyomorúsága és gonosz példája között,
a Sátánnak sokféle kísértése és leselkedése
között, és az én romlott természetemnek
gonoszra való izgatási és ösztönözési között.

Tévelygek, Uram, ha a Te jó lelked nem vezet;
tudatlanságban, sötétségben maradok,
ha a Te jó lelked meg nem világosít:
a gonosz példák elvonnak gonoszra,
ha a Te jó lelked nem tartóztat;
lever a Sátán és elnyel,
ha a Te jó lelked meg nem tart;
kétségbe ejtenek a nyomorúságok,
ha a Te jó lelked nem biztat;
sok bűnre, gonoszságra visz
az én romlottságom,
ha a Te jó lelked meg nem szentel;
az Idvezítőben sem hihetek
és a Te irgalmasságodban sem remélhetek,

ha csak a Te jó lelked énbennem hitet és
reménységét nem szerez, és így nem is
idvezülhetek, hanem lelkestől-testestől
elveszek, ha csak a Te jó lelked meg nem tart
hit által az idvességre.

Irgalmas Úr Isten! Aki vesztemet tudom,
nem akarod, ajándékozz meg engem azzal,
ami nékem ily szükséges és ami nélkül el kell
vesznem.

A Te jó lelkedet kérem;
a Te Szentlelkedért esedezem:
küldd el Őt a mennyből és szállítsd le
szívembe: hadd szentelje meg lelkemet,
testemet;
hadd szerezzen bennem hitet, reménységet,
szeretetet;
hadd tegye bizonyosabbakká nekem a Te
ígéreteidet;
hadd szabadítson meg engem jobban-jobban
minden tévelygéstől;
hadd hajtsa az én akaratomat mindenkben a
néked való engedelmességre;
hadd gerjessen énbennem égő buzgóságot a
Te dicsőségednek terjesztésére;
hadd vigasztaljon engem nyomorúságimban;
hadd erősítsen erőtlenségimben;
hadd adjon tanácsot nehézségimben;
hadd bátorítson félelmimben;

hadd legyen felemelőm esetimben;
hadd őrizzen engem az ördögnek,
a világnak és a testnek kísértései ellen;
hadd tegyen bizonysgot az én lelkemnek
affelől, hogy én a Te fiad,
a Te örökösöd
és a Jézus Krisztusnak örökös társa vagyok.

Oh Szentlélek Isten,
kit az Atya a Jézus nevében bocsát,
jőjj el Jézus nevében énhozzám,
lakozzál énbennem,
és maradj énnálam!
Átadom magamat Tenéked:
tegyed szívemet lakó templomoddá,
tagjaimat az Istennek élő,
szent kedves áldozattá.

A Te drága kegyelmeidet öntsd ki az én
lelkembe nagyobb-nagyobb mértékben
és tégy engem mind inkább-inkább
alkalmatossá annak a mennyei örökségnek
elvételére,
melyet a Jézus az Ő szenvedése és halála által
megszerzett nékem.

Oh Atya Úr Isten, küldj nékem Szent Lelket!

Oh Fiú Úr Isten, érdemelj nékem Szent Lelket!

Oh Szent Lélek Úr Isten, az Atya Úr Istennek
küldésére, a Fiú Úr Istennek érdemére jőjj
hozzám és légy nálam mindaddig, míg nem
a Szentháromság Úr Istennel való boldog
egyességre eljuthatok az egekben.

Ámen.

22.

nagy
szükségem
van

23.

irgalmasságodban
sem
remélhetek

24.
tévelygek

25.

a
te
jó
lelkedet

26.

ajándékozz
meg
engem

27.

átadom
magam
neked

IV. Laetare

**„Örvendj, Jeruzsálem!
Jöjjetek össze mindnyájan,
kik őt szeretitek.
Örüljetek vele örömmel,
kik rajta bánkódtok:
ujjongjatok és vigasztalástok
forrásából töltökezzetek.”**

(Ézs 66,10-11)

Összeszűkült körülöttem a világ.
Te azt mondd,
tágas térre vezettél engem,
de én csak szükségemet látom,
hiányaimat és veszteségeimet.

Olyan vagyok,
mint a patak mellett korhadó fa.
A víz felé nyújtott gyökereim már nem
táplálnak, földszagú bomlás vesz körül,
én pedig már úgy érzem,
irgalmasságodban sem reménykedhetek.

De tévelygek,
és ebben is
és ezért is
a te jó Lelkedet kérem!

Fakadjon fel bennem vigasztalásod forrása!

Átadom magam neked,
növekedj szétmálló létemből új léletté!

Ajándékozz meg engem magaddal,
és válj világomat szétfeszítő örömmé!

V.

**Imádság, melyben a keresztyén ember azért
könyörög, hogy magát mehtagadhassa**

Oh könyörülő Jézus,
aki azt kívánod a Te tanítványidtól,
hogy mehtagadják magokat!
Én is a Te tanítványod kívánok lenni,
a Te tudományodat kívánom követni,
a Te parancsolatidnak kívánok és akarok
mindenben s ebben is engedelmeskedni,
hogy magamat mehtagadjam.

Te tudod és látod,
oh mindentudó Jézus,
mily nehéz lecke ez
az én természeti romlottságom számára;
mily sok és nagy akadály áll útjában az én lelki
gyarlóságom és erőtlenségem következtében.

Kérlek azért a Te véghetetlen szeretetedre,
segíts engem e részben is,
hogy e Te kívánságodnak
illendőképen megfelelhessenek.

Adj annyi kegyelmet,
hogy magamat állhatatosan arra
határozhassam, hogy inkább megváljak e
világon mindentől,
mint Tetőled,
és hogy ezen magam elhatározása
oly igaz és valóságos legyen,
hogy azt, ha a szükség úgy kívánja,
beteljesíteni is kész lehessenek.

E végre adjad értenem valójában,
hogy amivel e világon bírhatok,
mindaz hiábavalóság
és hogy egyedül Te vagy az a drága kincs,
amely engem valóban gazdaggá
és boldoggá tehet.

Adj Tebenned való hitemnek annyi erőt,
hogy az oly elválthatatlanul egyesítsen
engem Teveled,
hogy semmi teremtmény
el ne szakaszthasson Tetőled
és hogy mindent mehtagadhassak,
megutálhassak
és elhagyhassak,
ami össze nem fér
a Te szeretetteddel és egyességeddel.

Taníts engem úgy megalázni magamat
az én Istenem előtt,
hogy az én igazságomban semmit se bízam,
annak semmit se tulajdonítsak,
sőt inkább azt egészen mehtagadjam,
az én Istenem előtt való megigazulásra
és kedvességre teljességgel elégtelennek
és alkalmatlannak lenni megismerjem,
és minden bátorságomat, bizodalmamat,
az Isten kegyelme s idvezítése felől való
reménységemet egyedül a Te igazságodban
keressem és helyezzem.

Segíts engem
úgy megtagadni az én tulajdon akaratomat is,
hogy azt az én Istenem akaratának
mindenkor és mindenekben alája vethessem
és az Ő énfelőlem való rendelését,
akármily kedvezőtlenek legyenek a testnek,
jóváhagyhassam,
kedvelhessem
és azokban megnyugodhassam.

Ekképen, Uram Jézus,
helyheztess engem olyan állapotba
a Te kegyelmed és Szent Lelked által,
hogy én azok közül való lehessek,
akiknek részük és örökségük Te vagy,
és akik Teáltalad boldogok lesznek mind
örökké.

Ámen.

29.

inkább
megváljak

30.

add
ertenem
valójában

31.

elválhatatlanul
egyesítsen

32.

juttass
engem
olyan
állapotba

33.

reménységemet
egyedül

34.

megtagadni
az
én
tulajdon
akaratomat

V. Judica

**„Ítélj meg engem oh Isten!
és oltalmazd meg ügyemet
az irgalmatlan nemzetség ellen;
az álnok és hamis embertől
szabadíts meg engem.”**

(Zsolt 43,1.)

A te ítéleted, Uram, teremő szétválasztás.
Ahogy szétválasztottad a vizeket,
elválasztottad a sötétséget a világosságtól,
határt szabtal a tenger és a szárazföld között,
úgy válaszd szét
a bennem kavargó akaratokat is!
Engem ítélj meg és teremts újjá,
hogy reménységemet
egyedül benned találjam meg,
s megváljak mindentől,
ami életemet
ebbe a világba mélyedő gyökérként táplálja!
Juttass engem olyan állapotba,
hogy együtt hajoljak a széllel,
mely hol innen, hol onnan fúj,
engedjem, hogy tépázzon, amint akar,
de add értenem valójában,
hogy merre vezetnek útjai,
s miből táplálkozik valójában az élet!
Válassz el mindentől,
ami álnok és álságos bennem,
de egyesíts elválhatatlanul magaddal,
hogy egymásnak feszülésünk harmóniája
kirajzolja az új ég és új föld erővonalait!

VI.

**Imádság, melyben a keresztyén ember
hitének neveltetéséért esedezik Istennek**

Irgalmas jó Isten,
kitől mint világosságnak Atyjától
száll alá minden jó adomány!
Hálát adok Neked és áldom a Te szent
nevedet azért a Te nagy és megbecsülhetetlen
jótéteményedért, hogy énvelem
megismertetted Te magadat, és akit
elbocsátottál:
a Jézus Krisztust;
tudtomra adtad a bűnösök idvezítése felől
való tanácsodat és a Te drága ígéretidet és
parancsolatidat:
nemcsak, hanem annak felette
azt cselekedted velem Szent Lelked által,
hogy én Téged megengeszteltetett
Istenemnek és Atyámnak tartalak, a Te
szent Fiadat úgy nézem, mint Idvezítőmet és
Megváltómat,
a Te kijelentetett igazságidnak és ígéretidnek
hiszek, a Te parancsolatidat
teljesíteni kívánom és akarom,
és ekképen van hitem a Te kegyelmed által.

De még mind ez ideig is kicsiny és erőtelen az,
mely miatt sokszor kételkedő
az én bizodalmam,
sokszor lankad
az én könyörgésem,
sokszor buzgóság nélkül való és kedvetlen
az én istentiszteletem,

nyughatatlansággal, néha békételenkedéssel
elegyítettett az én keresztyénisémem,
sokféle fogyatkozásokkal és botlásokkal teljes
az én életem.

Oh Isten, aki a megrepesztett nádat meg
nem rontod, és a füstölgő gyertyabelet
nem oltod meg, aki nem szoktad félbe
hagyni a Te elkezdett jó munkádat, ne
utáld meg, annyival inkább ne büntesd meg
az én kicsinyhitűségemet és amiatt való
sokféle erőtlenségimet; hanem inkább jöjj
segítségemre, és a Te Szent Lelkednek drága
kegyelmei által adj növekedést és erősödést
az én hitemnek.

Evégre a Te beszéded és Szent Lelked által
gyűjts nagyobb-nagyobb lelki világosságot az
én szívemben, és juttass az idvesség titkainak
nagyobb és elevenebb ismeretére.
Győzd meg még jobban az én lelkemet
kijelentetett tudományodnak és ígéretidnek
igazsága felől, hogy azokhoz állhatatosan és
tántorgás nélkül ragaszkodjam.
Tegyed oly kedvesekké, oly jóízűekké és
gyönyörűségesekké lelkemnek a lelki és
mennyei jókat, hogy azokat nagyobbra
becsüljem az egész világnál.

Tégy engem bizonyosabbá a Te kegyelmed,
és az én bűneimnek bocsánata felől,
és kiáltsd be azt hathatósan lelkembe:
Bízzál fiam, a te bűneid megbocsáttattak!
A nyomorúságokról és keresztviselésekről,
melyeket hordoznom kell,
hitesd el az én lelkemmel,
hogy azok nem a Te haragodnak jelei az
én veszedelmemre, hanem a Te atyai
szeretetednek munkái az én javamra;
és hogy a nyomorúságoknak egy
szempillantásig tartó könnyűsége a
dicsőségnek igen-igen nagy, örökkévaló
állandóságát szerzi énnekem.

Ekképen a hitnek lelke által ajándékozd meg az
én hitemet annyi erővel, hogy azáltal a jövő
világot, mint jelenvalót, úgy szemlélhessem,
és annak javainak drága és dicsőséges voltát
még ez életben érezhessem;
e jelenvaló világot pedig meggyőzhessem,
annak csábító és gonoszra izgató javait és
gonoszait megvethessem,
a Sátánnak minden kísértésit és incselkedésit
visszaverhessem,
és az én szívemet a Te félelmedben,
szeretetedben és a jövő örök dicsőségnek
örvendetes várásában úgy megerősíthessem,

hogy soha semmi teremtmény el ne
szakaszthasson a Te szerelmedtől,
mely van a Jézus Krisztusban.

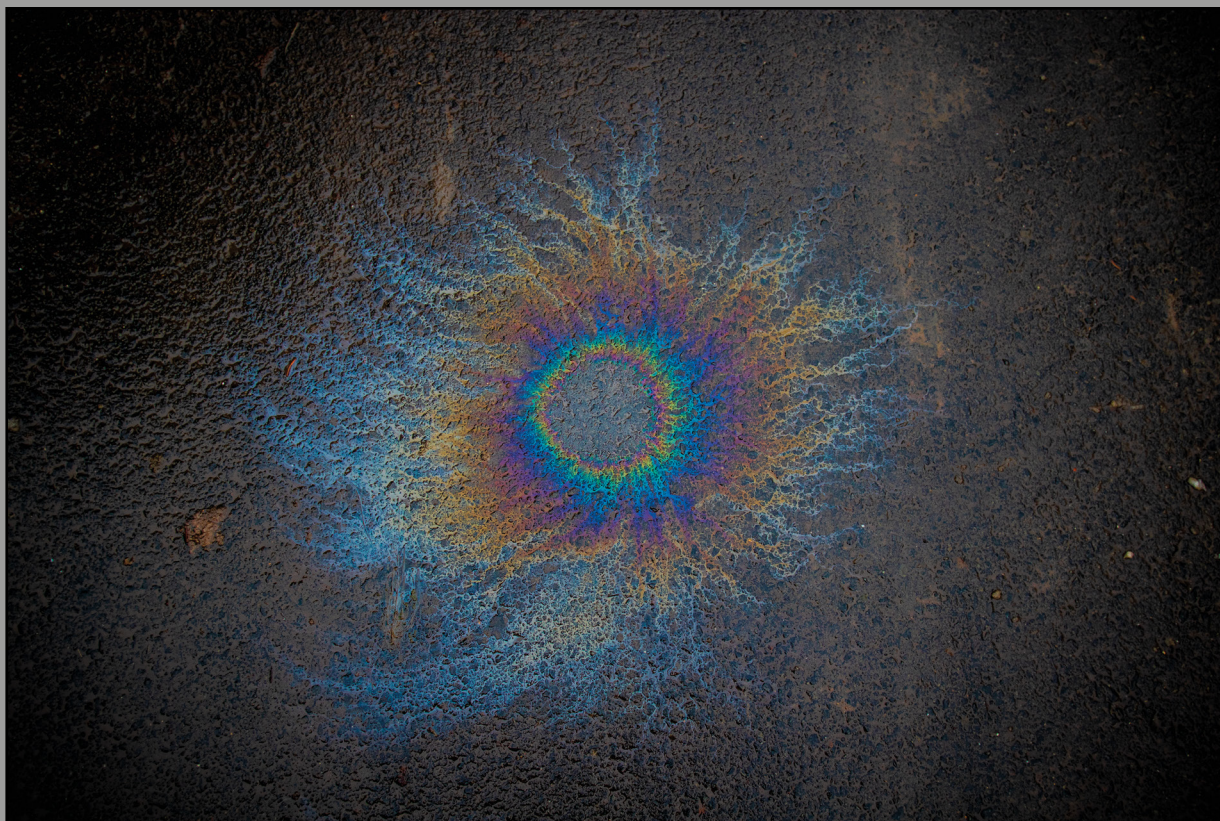
Hiszek én, óh Uram,
de légy segítségül az én hitetlenségemnek!
Nyújtsd ki a Te kegyelmednek kezét,
fogj meg,
segíts ki engem,
amikor Péterrel süllyedezem,
mint kicsinyhitű ember.

A Te erődöt végezd el az én erőtlenségemben
és az én megtartásomban és idvezítésemben
dicsőítsd meg a Te hatalmat és
könyörületességedet a Te kegyelmednek
örökkévaló dicséretére
a Jézus Krisztus által.

Ámen.

36.

kijelentetett
igazságidnak

37.

a
füstölgő
gyertyabelet
nem
oltod
meg

38.

a
jövendő
világot,
mint
jelenvalót

39.

kiáltsd
be
azt
lelkembe

40.

nyújtsd
ki
kegyelmed
kezét

41.

adj
növekedést
és
erősödést

VI. Palmarum

**„Hozsánna a Dávid Fiának!
Áldott, aki jön az Úr nevében!
Hozsánna a magasságban!”**

(Mt 21,9)

A jövődő világ erejével és hatalmával vonultál
be Megváltóm Jeruzsálembe,
hogy beteljesítsd Atyád minden,
rólad kimondott szavát,
hogy bizonyosága legyél az igazságnak.

Erővel és hatalommal léptél be a kapun,
de ez az erő és hatalom egy füstölgő
gyertyabél ereje és hatalma volt.
Lángja ellobbant,
de harmadnapra
a Lélek az új élet leheletével élesztette fel.

Te, aki mindenben hasonló lettél hozzám,
talán ezért nézed rokonszenvvel füstölgő,
ellobbanó életem?

Kiálts hát be Lelkeddel lelkembe,
nyújtsd ki kegyelmed kezét,
és csiholj új tüzet bennem,
adj lángomnak növekedést és erősödést,
hogy a jelenvaló világot
az eljövendő erejével szemlélhessem!

VII.

**Imádság, melyben a keresztyén ember azért
könyörög, hogy az ő keresztyét felvehesse**

Én idvességemnek Fejedelme,
Úr Jézus Krisztus,
ki amiképen magad a szenvedések által
mentél be a Te dicsőségedbe, úgy a Te
tanítványodat szenvedésekre hívtad el e
világon,
a keresztyviselések útján akarván őket bevinni
a mennyei örömbe, és azért kötelességükké
tetted, hogy fölvegyék az ő keresztyjüket.

Én se várom azért azt,
hogy e világon mindenkor kedvemre éljek,
és soha semmi ellenkező dolgokat ne
szenvedjek, mert az ellenkeznék a Te
énfelőlem való tanácsoddal és akaratoddal;
sőt inkább tudom,
hogy szenvednem kell e bujdosásnak földében,
és hogy sok nyomorúság által lehet bemennem
az Isten országába.

Én is azért, mint a Te tanítványod,
a Te meghagyásod és akaratod szerint
kész vagyok fölvenni az én keresztemet,
tűrni és viselni az én számomra kirendelt
kedvezőtlen dolgokat.

De kérlek,
jöjj segítségére
a Te kegyelmed által

az én nagy erőtlenségemnek,
hogy az én keresztemet
úgy vehessem fel és úgy viselhessem el,
hogy abban is a Te akaratodat
s az én kötelességemet teljesíthessem
és azt megnyerhessem,
hogy az én keresztyviselésem
a Te dicsőségedre
és az én idvességemre szolgáljon.

E végre adjad valójában értenem,
hogy a nyomorúságok által nem gyötreni,
hanem gyógyítani és áldani akar engem az
Isten, és hogy azért semmi sincs méltóbb
és illendőbb, mint hogy akaratában
megnyugodjék a lelkem.
Ne hagyd elfelejtenem,
hogy bűnös vagyok és megérdemlem az én
Istenemnek akármely látogatását:
hogy így alázatossággal tudjak járni az én
keresztyviselésemben az én Istenem előtt.

Zárja be a Te kegyelmed az én számat
és tartóztassa meg az én nyelvemet s
szívemet is, hogy soha zúgolódó beszédekre
s gondolatokra ne fakadjak az én főúramnak,
Atyámnak és jóltevőmnnek igazgatása ellen.

Ne hagyj megfogyatkoznom
az Istenben való bizodalomban
semmiféle nyomorúságim között;
úgy nézvén mindenkor azokat,
mint az Ő énhozzám való
szeretetének bizonyságit.

Adj állhatatosságot,
szerezz lelki vidámságot
az én szívemben minden szenvedésim között,
hogy el ne csüggedjek,
felettébb való búa ne merüljek,
a jó útról le ne térjek;
sőt inkább a hitnek,
a reménységnek, a kegyességnek,
és az én Istenemben való örömnnek
nagyobb-nagyobb mértékére mehessek
mindaddig mígnem az én szenvedésimnek
boldog végére eljuthatok,
és Tenálad a Te többi tanítványid és híveid
között tökéletes örömet
és nyugodalmat találhatok
a Te szent országodban,
a Te szenvedésednek érdeme
és ereje által.

Ámen.

43.

keresztviselések
útján

44.

a
Te
dicsőségedre
és
az
én
üdvösségemre

45.

túrní
és
viselni

46.

akarataiban
megnyugodjék
lelkem

47.

az
ő
hozzám
való
szeretetének
bizonyosságait

48.

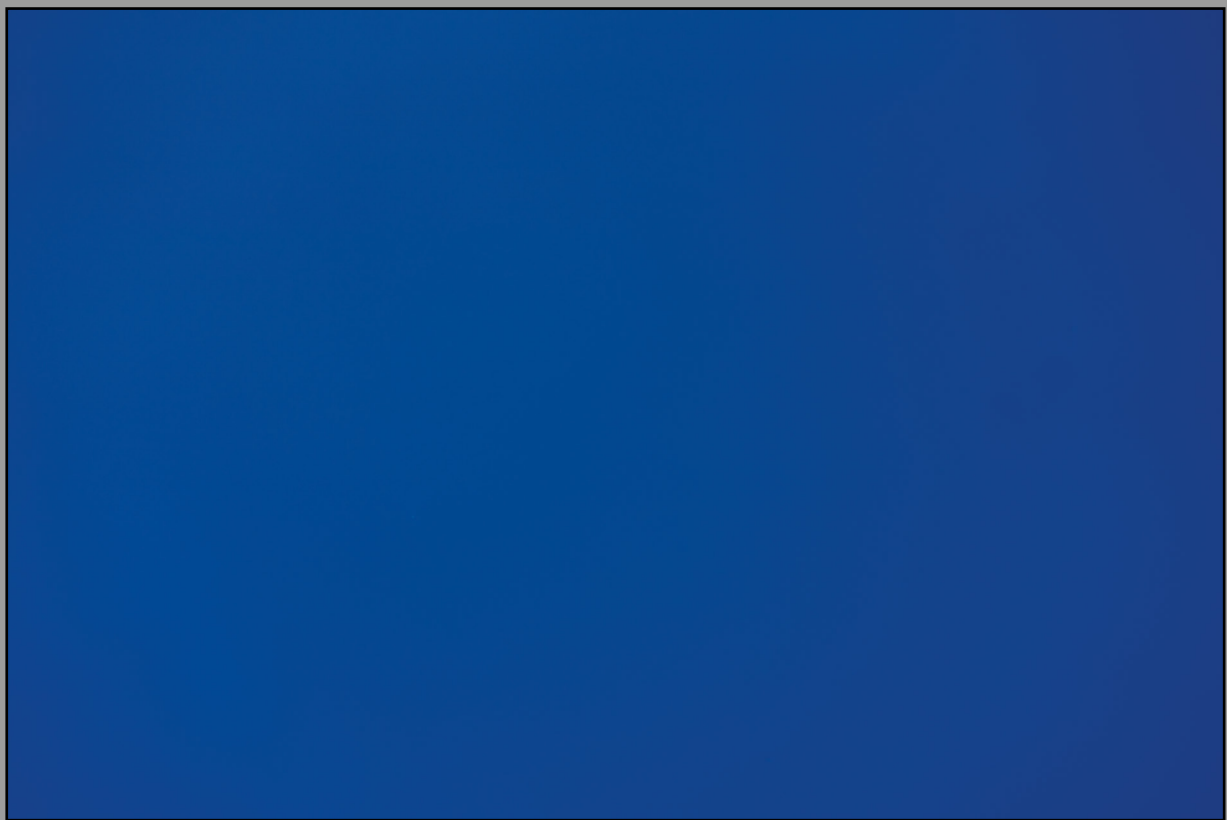
az
én
Istenemben
való
örömnek

49.

„ha
vele
együtt
meghaltunk,
vele
együtt
fogunk
élni
is”

(2Tim 2,11)

VII. Resurrexit

**„Feltámadtam,
és veled vagyok,
reám titted a kezedet,
csodálatos előttem
a te tudásod”**

Multán kilehelte lelkedet, milyen volt az első,
mély lélegzetvétel a halál légszomja után?

Hogyan emlékezett a tested a reflexre?

Mennyi idő kellett ahhoz,
hogy tüdőből végleg kiürüljön
a Golgota levegője?

Vagy az örökkévalóság sem elég ehhez?

A keresztség útján követlek,
és feltámadásomat ünneplem.

Az enyészetben kerestelek,
Te a létezés örök ritmusában léptél
közel hozzám.

A testem emlékszik életed akaratodra,
s ebben a mozgásban találtál rám.

Lassan jöttél,
ahogy a hajnal,
előbb a madarak hangjával,
és a kakaséval,

amely most nem az árulásaimra
emlékeztetett, majd a felkelő nappal néztél
rám,
győzelmes, tiszta ragyogással.

Mélyen magamba szívta a hűvös levegő
minden illatával, hideg párájával, s hozzám
való szeretetednek minden bizonyága
véremmel elvegyülve benned való örömmé
formált. Lelkedből vettem lélegzetet,
mert így akartad,
s akaratod az egyetlen,
amiben lelkem megnyugvást találhat.
Már minden lélegzetvétel: halál és feltámadás.
Már minden lélegzetvétellel Rád emlékszik
testem.
Már minden lélegzetvételben Téged kereslek.

Jövel Uram, Jézus!

Ámen.

Kötet terv, tördelés:
Nagy Károly Zsolt

Nyomdai munkák:
RedPixel